

мици, неизвестниятъ крадецъ отнасяше по една птица. Това ме озадачи.

Нито лисицата, нито бѣлката биха постъпили тъй скромно. Тѣ нѣма да се задоволятъ съ една жертва, щомъ могатъ да издушатъ повече.

Следъ като ми разказа, какъ стои работата, моятъ приятелъ ме помоли да му помогна. Азъ обиколихъ цѣлата мѣстность да диря останки отъ птицитѣ, но никъде не открихъ нито перце. Това ме учуди още по-силно. Нападательтъ не можеше да бже нито лисица, нито бѣлка или поръ, защото въ такъвъ случай непременно щѣхъ да намѣря перушината отъ изяденитѣ кокошки. Все пакъ обиколихъ съ своето куче скалитѣ надъ рѣката и огледахъ всѣка пукнатина и площадка.

Когато се върнахъ при стареца, азъ му казахъ, че неговитѣ птици сж жертва на нѣкой бухалъ. Но той не се съгласи съ мене. Упорито твърдѣше, че това е лисича работа. Той ме увѣряваше, че видѣлъ лисицата миналата нощъ, когато се притекълъ на кокошия кръськъ. Въ тъмнината очитѣ ѝ свѣтѣли, а по тѣхната голѣмина той билъ убеденъ, че това е лисица. Твърдата вѣра на дѣдо Младенъ ме разколеба, и азъ си спомнихъ, че на два-три километра оттукъ, въ единъ гжсто обрасълъ съ храсти и кленъ долъ, има едно лисиче семейство.

То се състоеше отъ четири жълти лисичета и тѣхната майка, стара и хитра лисица. Подозрението ми падна на нея, и азъ го сподѣлихъ съ воденичаря, като му издадохъ тайната на лисичето леговище. Ала го помолихъ да не прави нищо лошо на животнитѣ, докато провѣря тѣхната виновность. И той ми обеща.

Още сжщия день навестихъ моитѣ познати. Край старата язовина, съ разрушени входи и замърсени пжтечки, наистина намѣрихъ кокоша перушина. Но тя бѣше отдавнашна, зацапана съ калъ и поизгнила. Домакинята вкусваше и кокоше месо, ала къмъ водени-